

et Kontor, ikke sandt? Dertil kommer, at ingen Mennesker vil læse det. Ganste vist har man i Folkethinget faaet indført, at der i dette Blad ogsaa skal kunne optages, hvad Regjeringea i Dørigt finder Anledning til at meddele, og, saavidt man kan se af Folkethingsudvalgets Betænkning, har denne Tilføining en politisk Betydning, idet der er udtalt, at man aldrig kunde se, om Berlingske Tidende taler i sit eget Navn eller i Regjeringens. Men saaledes at blande Politiken ind i dette Spørgsmaal og gjennem Loven at etablere et Partiblad, og Andet blev det ikke, vil vistnok være mindre heldigt. I Regjeringens Haand vilde ganke vist et saadant Blad kunne gjøre sin Nytte, men at betale lange ledende politiske Artikler, som Regjeringen kunde indføre i et saadant Blad, af Statskassen, var dog vist mindre rigtig. I det Hele taget har der ved Behandlingen af dette Forslag gjort sig Anstuelser gjældende, som meget lidt harmonere med hinanden. Det vil erindres, at oprindelig indkom der i Folkethinget to private Forslag, som bleve sammensmeltede til Et i Regjeringens Forslag. Lantegangen var væsentlig dels at skaffe Statskassen en Indtægt, og dels, hvad der var Hovedsagen, og hvad ogsaa Regjeringens Forslag fremhæver som Hovedsagen, at sørge for den bedst mulige og den mest hensigtsmæssige Bekjendtgjørelse. Men det forekommer mig — eller rettere sagt, det forekommer mig ikke, da det er saa tydelig udtalt som mulig, efter som Debatten ved 2den Behandling i Folkethinget hovedsagelig dreiede sig derom — at der er indkommet et politisk Element. Man stillede Lovforslaget op, som om det skulde være en Regulator for de forskjellige Partiers Blade. Det blev udtalt, at det ene Parti ikke burde have en Klasse af officielle Blade, hvorved det kunde tage Luven fra de andre Partier. Det er egentlig Grundlaget for det foreliggende Lovforslag, og det forekommer mig at være aldeles inkommensurabelt med, hvad der oprindelig var Tanken i Lovforslaget: hvorledes sørges der paa bedste Maade for de offentlige Bekjendtgjørelser. Jeg kan altsaa paa ingen Maade gaa ind paa Lovforslagets § 1; thi selv om alt det Andet i Lovforslaget var modtageligt, er det Blad, der stilles op i Udfigt et saadant Uhyre, at det paa enhver Maade bør slaas ihjel. Dertil kommer, at de øvrige Bestemmelser, som jeg forresten ikke skal gaa nærmere ind paa, navnlig de, der indeholdes i §§ 4 og 5, heller ikke forekomme mig at være heldige. Det ærede 2det Medlem for 10de Kred (Jensen) yttrede, at Feilen for Diebliffet er den, at de officielle Bekjendtgjørelser indføres i et Blad, som ofte ikke læses meget. Det er nu ganke vist; men jeg frygter for, at det vil blive Tilfældet i lige høj Grad, hvorledes man saa bærer sig ad; thi den Slags Lektüre har Folk nu engang ikke Smag for. Det Mildnende derved er dog det, at, som det vil erindres, de officielle Bekjendtgjørelser, der skulle indrykkes, ikke ere mange;

det er jo kun Proklamata, Skifteindfaldelser og offentlige Stævninger. Det, der har Interesse for det store Publikum, Auktioner, Veitationer, Eiendomsalg etc. etc., er man jo ikke bundet til at skulle bekjendtgjøre i de officielle Blade; og det er jo ogsaa en vittelig Ting, at Folk indføre saadanne Bekjendtgjørelser i de Blade, hvori man tror, at man har mest Jordel ved at indrykke dem, navnlig i de egentlig lokale Blade. Herved maa paa den anden Side bemærkes, at, naar man, som efter Lovforslaget, vil indskrænke de officielle Bekjendtgjørelser til Retskrebsene, faae de et altfor snævert Omraade; thi det er ganke vist, at naar der i en Retskreds er et lokalt Blad, ligegyldig af hvad Farve, læses det i Reglen mere end Stiftstidenden; men saa læses det heller ikke udenfor Retskredsen, og disse Bekjendtgjørelser, f. Ex. Proklamata, Skifteindfaldelser og lignende, have ingenlunde Interesse alene for Retskredsen, men for et langt større Publikum; derfor blive de indførte i „Berlingske Tidende“ og i Stiftstidenderne. Jeg maa altsaa for mit Vedkommende langt foretrække Regjeringens Forslag om, at der i alt Fald skal være Amtstidender, thi Bekjendtgjørelser for Retskrebsene kunne ganke vist maasse ophjælpe smaa lokale Blade, men Bekjendtgjørelsesmaaden vil ikke være heldig, eftersom den ikke naaer udenfor Retskredsen. Dertil kommer, at den Bestemmelse i § 5, som jeg ikke kan undlade at nævne her, hvor efter Indenrigsministeriet hvert femte Aar skal vælge disse Blade under et afgjørende Hensyn til, hvilket Blad der har de fleste Abonenter, vil lede til en Usikkerhed med Hensyn til offentlige Bekjendtgjørelser, som paa ingen Maade gaar an. Det er Noget, der er slaaet fast og altid bør være slaaet fast i Lovgivningen, i hvilke Blade Bekjendtgjørelser, som have meget væsentlige retslige Virkninger, skulle være indførte; det er Noget, Folk skal vide; men at forlange, at Publikum skulde kunne være à jour med de Forandringer, der hvert 5te Aar kunne foregaa med de officielle Blade, tror jeg paa ingen Maade kan gaa. Jeg er enig med de ærede Talere i, at det vil være heldigt at lade denne Sag gaa i et Udvalg, og, forsaavidt dette sker, vil jo en nærmere Behandling finde Sted; men jeg har navnlig fundet mig forpligtet til at udtale det her, som jeg har udtalt, fordi det forekommer mig, at Lovforslaget, som det foreligger, ikke fortjener den velvillige Dmtale, som det har faaet fra den ærede første Talers Side.

Ung. Ja, de Indvendinger, vi have hørt fra de to ærede sidste Talers Side, ere jo ikke ganke nye og bær paa den samme Misforstaaelse som de Indvendinger, der fremkom for to Aar siden. De ærede Herrer kalde en saadan Statsbidende, som der er foreslaaet, et Sammenfurium; men ved dette Navn forstaar man jo dog i Almindelighed en Sammenblanding af meget